

вѣкъ! Азъ съмъ слушалъ съ ушите си, какъ мнозина наши дебѣлоглавци възхваляватъ Петраки Златева, П. Чорапчиева, Стоила Попова, х. Иванча х. Величкова, Кржстовича, Якима Груева и пр. и какъ имъ даватъ голѣми имена »ефендиета,« »аги« и »челебие«. Проклѣтъ да е и онзи бѣлгаринъ, който става турски чиновникъ, и онзи, който го хвали и който го почита! Азъ съмъ увѣренъ, че моята клѣтва ще да падне на здраво мѣсто, защото са отдѣли отъ сърцето ми, което е нагнило отъ нашите собствени пакости. Да сж благословени хайдуците! Боже, чуй молитвата ми! Дончовъ байряктаринъ е билъ Петко Янтахта, който е така също родомъ изъ Коприщица. Дончовата жена бѣше жива до 1856 година. За Донча може да са каже още и това, че тоя човѣкъ е билъ народенъ войвода. Разказватъ, че Дончо е ученикъ на дѣда Никола Кърджелията, родомъ изъ с. Поибрене.

Дѣдо Никола е нарѣченъ Кърджелията само за това, защото много пѣти са е билъ съ кърджелиете. Да кажа нѣколко думи и за кърджелиете. Отъ 1790 и до 1828 г. по Бѣлгария сж ходиле различни хайдушки чети, които обикновенно сж са наричале кърджелие. Разказватъ, че тие сж са нарѣкле така за това, защото първиятъ основателъ на тие чети е билъ нѣкой си бѣлгаринъ, по име Кърджали. Въ началото на XIX столѣтие тие кржвопийци сж образувале двѣ силни хайдушки чети и погориле сж сичка европейска Турция. На едната чета предводителтъ е билъ Кара-Феизъ; а на другата — Токакчията. Първиятъ е ималъ околo 200 коняника, а другиятъ повече отъ 300.